

Sygn. akt IV P 35/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2018 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu w C.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Skarbu Państwa Zakładu Karnego w C. na rzecz powoda M. K. kwotę 51 812,50 zł (pięćdziesiąt jeden tysięcy osiemset dwanaście złotych 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lutego 2018 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego Skarbu Państwa Zakładu Karnego w C. na rzecz powoda M. K. kwotę 6 551 zł (sześć tysięcy pięćset pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 35/18

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda M. K. wniósł przeciwko Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu w C. o zasądzenie kwoty 51 812,50 zł tytułem pomocy finansowej, określonej w art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej, przysługującej funkcjonariuszowi Służby Więziennej na uzyskanie lokalu mieszkalnego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa advokackiego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że powód jest funkcjonariuszem Służby Więziennej od 5 listopada 2014 r., zatrudnionym w Zakładzie Karnym w C., a od 5 listopada 2012 roku pracował w Zakładzie Karnym w C. w służbie przygotowawczej. Powód w dniu 22 września 2017 r. nabył udział wynoszący 1/2 własności nieruchomości zabudowanej domem mieszkalnym, położoną w R., gmina R. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod nr (...). Wcześniej w dniu 19 lipca 2017 r. zawarł, w formie aktu notarialnego, umowę przedwstępną zakupu udziału wynoszącego 1/2 własności nieruchomości. W dniu 2 października 2017 r. powód wystąpił do Zakładu Karnego w C. o przyznanie pomocy finansowej na zakup lokalu mieszkalnego, zgodnie z przysługującym mu uprawnieniem, wynikającym z art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej. Do wniosku załączone zostały wszystkie wymagane dokumenty, w tym umowa zakupu lokalu mieszkalnego, tak przedwstępna jak i przyrzeczona. Decyzją nr (...) z dnia 14 lutego 2018 r. dyrektor Zakładu Karnego w C. odmówił przyznania Panu M. K. pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego – zakupu udziału w domu

jednorodzinym w R., ul. (...). W uzasadnieniu decyzji, dyrektor wskazał, iż wniosek został złożony w chwili, kiedy funkcjonariusz posiadał już udział w domu jednorodzinym.

Pełnomocnik pozwanego Skarbu Państwa Zakładu Karnego w C. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podniosła, że wnioskiem z dnia 2 października 2017 r. powód M. K. zwrócił się o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, zakupu udziału wynoszącego 1/2 własności domu jednorodzinego, położonego w R., przy ul. (...) o powierzchni odpowiadającej co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej. Do przedmiotowego wniosku dołączył przedwstępną umowę sprzedaży nieruchomości z dnia 19 lipca 2017 r. oraz akt notarialny, na mocy którego w dniu 22 września 2017 r. został przeniesiony na niego udział wynoszący 1/2 własności przedmiotowej nieruchomości. Wobec powyższych okoliczności decyzją z dnia 14 lutego 2018 r. wniosek powoda został rozpatrzony odmownie. W uzasadnieniu wskazano, że powód nabył przedmiotowy udział wynoszący 1/2 w domu jednorodzinym w dniu 22 września 2017 r. i lokal ten odpowiada co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej. W dacie złożenia wniosku, tj. w dniu 2 października 2017 r., powód posiadał zatem lokal mieszkalny, stanowiący jego własność i odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej.

Sąd ustalił co następuje:

Powód został zatrudniony w Zakładzie Karnym w C. 5 listopada 2012 r. jako pełniący służbę przygotowawczą do służby więziennej, a od 5 listopada 2014 r. jest funkcjonariuszem służby więziennej pełniącym służbę w Zakładzie Karnym w C.. W momencie wstępowania do stałej służby więziennej mieszkał w domu rodzinnym..

(bezsporne).

W dniu 19 lipca 2017 powód zawarł umowę przedwstępną sprzedaży 1/2 udziału własności nieruchomości zabudowanej domem mieszkalnym, położonej w R., gmina R. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod nr (...).

(dowód: umowa przedwstępna k.24-31).

W Kancelarii Notarialnej w C. 22 września 2017 r. na podstawie aktu notarialnego powód nabył udział wynoszący 1/2 własności nieruchomości zabudowanej domem mieszkalnym, położonej w R., gmina R. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Człuchowie Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod nr (...).

(dowód: umowa sprzedaży k.10-23).

Powód w dniu 2 października 2017 r. złożył wniosek do Dyrektora Zakładu Karnego w C. o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego .

(dowód: zeznania powoda z dn. 25 maja 2018 r. 00:08:04 k.45v.).

Dyrektor Zakładu Karnego w C. decyzją nr. (...) z 14 lutego 2018 r. odmówił przyznania powodowi pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego z uwagi na okoliczność, iż w dacie złożenia wniosku, tj. w dniu 2 października 2017 r., powód posiadał zatem lokal mieszkalny, stanowiący jego własność i odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej.

(dowód: decyzja k.9).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż zgodnie z art. 220 ustawy o służbie więziennej spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 rozpatruje sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

W powołanych wyżej przepisach art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r., nie wymieniono spraw związanych z wypłatą funkcjonariuszowi pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Zatem jest dopuszczalna w niniejszej sprawie droga sądowa i właściwy do jej rozpoznania jest sąd pracy.

Przepis art. 170 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. (Dz.U. Nr 79, poz. 523) o służbie więziennej stanowi, iż funkcjonariuszowi w służbie stałej przysługuje prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której stale pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej.

Ustawodawca w przepisie art. 170 ustawy o służbie więziennej precyzyjnie i jasno sformułował definicję ustawową „miejscowości pobliskiej”, za którą uważa się miejscowość, do której czas dojazdu publicznymi środkami transportu przewidziany w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin, licząc od stacji (przystanku) najbliższego miejsca pełnienia służby do stacji (przystanku) najbliższego miejsca zamieszkania. Do czasu tego nie wlicza się dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której funkcjonariusz dojeżdża, oraz miejscowości, w której wykonuje obowiązki służbowe.

R. legis powyższej regulacji należy dopatrywać się w zapewnieniu funkcjonariuszom pozostającym w służbie stałej odpowiedniego lokalu mieszkalnego, a więc lokalu położonego w miejscowości, w której funkcjonariusz na stałe pełni służbę lub miejscowości pobliskiej, a także posiadającego odpowiednią powierzchnię mieszkalną, a zatem o wielkości uwzględniającej stan rodziny funkcjonariusza, jego stopień służbowy lub zajmowane stanowisko, normy dodatkowe przysługujące uprawnionym członkom rodziny oraz jednostkowe normy powierzchni mieszkalnej (art. 170 ust. 1 - 4 oraz art. 173 ust. 1 - 3 ustawy powyższej ustawy).

Prawo do lokalu mieszkalnego realizuje się przez przydział lokalu albo przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego (art. 171 ustawy o służbie więziennej).

Z powyższych przepisów ustawy o służbie więziennej wynika, iż prawo do lokalu mieszkalnego jest realizowane przede wszystkim przez przydzielenie lokalu, dopiero gdy przydziału takiego nie dokonano i funkcjonariusz nie posiada lokalu przysługują mu świadczenia pieniężne takie jak pomoc finansowa oraz równoważnik pieniężny z tytułu braku lokalu mieszkalnego.

Zdaniem sądu aby rozstrzygnąć kwestię uprawnienia funkcjonariusza do równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego lub domu należy przeprowadzić nie tylko wykładnię logiczno-językową przepisu art. 184 ustawy o służbie więziennej, ale również wykładnię celowościową i systemową wynikającą z rozdziału 18 ustawy o służbie więziennej.

Z art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej wynika, że funkcjonariuszowi w służbie stałej, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej. Pomoc finansową przyznaje się funkcjonariuszowi w wysokości 25% wartości lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 50 m² (art. 185 ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 185 ust. 2 ustawy wartość lokalu mieszkalnego, na podstawie której oblicza się wysokość pomocy finansowej, stanowi iloczyn 50 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego i ceny metra kwadratowego powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego, publikowanej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, służącej wyliczaniu premii gwarancyjnej od wkładów oszczędnościowych na budownictwo mieszkaniowe dla posiadaczy oszczędnościowych książeczek mieszkaniowych.

Zgodnie z art. 187 powyższej ustawy lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej nie przydziela się funkcjonariuszowi:

- 1) w razie otrzymania pomocy finansowej, o której mowa w art. 184 ust. 1;
- 2) posiadającemu w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej lokal mieszkalny w spółdzielni mieszkaniowej albo dom jednorodzinny lub dom mieszkalno-pensjonatowy albo lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość, odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej;
- 3) którego małżonek posiada lokal mieszkalny lub dom określony w pkt 2;
- 4) w razie zbycia przez niego lub jego małżonka lokalu mieszkalnego lub domu, o którym mowa w pkt 2.

Analiza powyższy uregulowań wskazuje, że treść przepisu art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej nie może być rozpatrywana w oderwaniu od art. 187 powyższej ustawy określającego negatywne przesłanki przydziału lokalu mieszkalnego. Wystąpienie którejkolwiek z nich powoduje bowiem wyłączenie uprawnienia do uzyskania lokalu mieszkalnego formie pomocy finansowej.

Biorąc pod uwagę cel, jakiemu służy regulacja zawarta w art. 184 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej, a którym jest umożliwienie zamieszkiwania funkcjonariusza w stałej służbie w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej, dla zapewnienia prawidłowego pełnienia służby, sąd w pełni akceptuje poglądy wyrażane już w tym zakresie przez Sąd Najwyższy, że dla oceny, czy funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje uprawnienie do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, o jakiej mowa w art. 171 pkt 2 ustawy, istotne znaczenie ma w pierwszej kolejności, czy takie prawo przysługuje mu w dacie uzyskania statusu funkcjonariusza Służby Więziennej w służbie stałej, tj. czy w tej dacie ma on zaspokojone potrzeby mieszkaniowe w miejscu pełnienia służby. Posiadanie zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w tej dacie skutkuje przyjęciem, że jego prawo do zamieszkiwania w miejscu pełnienia służby pozostaje zaspokojone, co prowadzi do konkluzji o braku uprawnień do żądania od pracodawcy realizacji prawa do lokalu, o jakim mowa w art. 171 ustawy, zarówno wobec treści art. 187 pkt 2 ustawy, jak i w przypadku późniejszego zbycia lokalu, wobec treści art. 187 pkt 4 ustawy. W sytuacji, gdy wstępując do służby stałej, funkcjonariusz nie posiada zaspokojonych potrzeb do lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej, przysługuje mu prawo do lokalu mieszkalnego, które realizuje się w pierwszej kolejności przez przydział odpowiedniego lokalu (art. 171 pkt 1 ustawy) bądź, w razie nieprzyznania takiego lokalu w drodze decyzji administracyjnej, przez przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego (art. 171 pkt 2 ustawy). Podstawową formą pomocy funkcjonariuszom w uzyskaniu mieszkania jest zatem przydział lokalu w drodze decyzji. Dopiero, gdy przydziału takiego nie dokonano, w grę mogą wchodzić inne przewidziane ustawą świadczenia, w tym pomoc finansowa, która jest alternatywną formą spełnienia prawa do lokalu mieszkalnego oraz konsekwencją niezrealizowania uprawnienia funkcjonariusza, który ma prawo do otrzymania lokalu mieszkalnego. Oba uprawnienia powiązane są w sposób oczywisty z przesłanką niezaspokojenia potrzeb mieszkaniowych w miejscu pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej oraz tylko do czasu występowania tej przesłanki mogą być realizowane.

Stosownie do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 29 lipca 2010 r. w sprawie przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej (Dz.U. Nr 147, poz. 986 ze zm.). W myśl § 2 ust. 1 powyższego rozporządzenia pomoc finansową przyznaje się na pisemny wniosek funkcjonariusza. Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia wnioski, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

- 1) określenie aktualnej sytuacji mieszkaniowej funkcjonariusza;
- 2) określenie celu, na który ma być przyznane świadczenie;
- 3) informację o korzystaniu w przeszłości przez funkcjonariusza lub jego małżonka z pomocy finansowej. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające fakt ubiegania się przez funkcjonariusza o lokal mieszkalny lub dom w miejscowości pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, a w szczególności:

- 1) umowę ze spółdzielnią mieszkaniową zawartą w formie aktu notarialnego;
- 2) umowę z firmą deweloperską zawartą w formie aktu notarialnego;
- 3) umowę przedwstępną kupna lokalu mieszkalnego (domu jednorodzinnego) zawartą w formie aktu notarialnego;
- 4) pozwolenie na budowę wraz z kosztorysem budowy domu (§ 2 ust. 3). Z powyższego zestawienia wynika, że katalog dokumentów określonych w § 2 ust. 3 rozporządzenia nie jest katalogiem zamkniętym. Oznacza to, że również inne dokumenty mogą potwierdzać fakt ubiegania się funkcjonariusza o lokal mieszkalny lub dom w miejscowości pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej.

Zgodnie z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego właściwą formą rozstrzygnięć w sprawie udzielenia pomocy finansowej jest forma pisemna a nie decyzja administracyjna (tak: postanowienie NSA z 16.12.2011 r. I OSK (...)).

Dyrektor pozwanego Zakładu Karnego w C. w Decyzji nr (...) z 14 lutego 2018 r. ograniczył się tylko do stwierdzenia, że w chwili złożenia wniosku skarżący był już współwłaścicielem domu, na zakup którego miałyby być przeznaczona wnioskowana pomoc.

Nie można było automatycznie uznać, że w dacie złożenia wniosku o pomoc finansową na zakup lokalu mieszkalnego powód miał faktycznie zaspokojone potrzeby mieszkaniowe, jeżeli ze zgromadzonych w toku postępowania dowodów wynika, iż momencie wstąpienia powoda do stałej służby więziennej nie miał zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych.

W przepisach ustawy o służbie więziennej i rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 29 lipca 2010 r. w sprawie przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej nie został określony czas, w którym funkcjonariusz powinien wystąpić o przyznanie pomocy finansowej przewidzianej w art. 184 ustawy, co mogłoby stanowić podstawę do stwierdzenia, iż wniosek taki może zostać złożony w każdym czasie, t.j. przed lub po nabyciu lokalu. Przepisy prawa materialnego nie limitują bowiem czasu przyznania pomocy.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 161/13, przepisy prawa materialnego nie limitują czasu przyznania pomocy, w związku z czym prawo funkcjonariusza, który nie ma zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej i nie otrzymał pomocy w formie przydziału lokalu staje się wymagalne najpóźniej w dacie nabycia lokalu.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych wyrażone w wyroku z 5 marca 2014 r. II PK 141/13, że pomoc finansowa jest świadczeniem, którego przyznanie następuje na wniosek funkcjonariusza, dopiero po złożeniu wniosku wraz z wymaganą dokumentacją organ może prowadzić postępowanie w sprawie przyznania takiej pomocy. Nie oznacza to jednak, że jako miarodajny dla oceny, czy funkcjonariusz spełnia przesłanki przyznania prawa do lokalu mieszkalnego, a zatem czy zrealizowany został warunek przyznania pomocy mieszkaniowej, o jakim mowa w art. 184 ust. 1 w związku z art. 187 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz.U. Nr 79, poz. 523 ze zm.), należy uznać moment złożenia wniosku. W sytuacji gdy funkcjonariusz, któremu przysługiwało określone w art. 170 ustawy prawo do lokalu, sam zapewnił sobie prawo do lokalu, spełnienie warunków, o jakich mowa wyżej, należy oceniać, uwzględniając także sytuację funkcjonariusza na dzień uzyskania lokalu, z którym wiąże się pomoc finansowa, o którą się ubiega. Odmienna interpretacja ograniczałaby uprawnienia funkcjonariuszy do otrzymania pomocy tylko przed nabyciem lokalu, do czego nie upoważnia użycie przez ustawodawcę określenia „**pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego**”, które jest pojęciem szerokim, odnoszącym się także do przypadków udzielania pomocy na spłatę zobowiązań finansowych, zaciągniętych w związku z nabyciem lokalu mieszkalnego lub domu przez funkcjonariusza. Podkreślić należy, że ani ustawa o Służbie Więziennej, ani wydane na jej podstawie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2010 r. w sprawie przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej (Dz.U. Nr

147, poz. 98 ze zm.) nie określają terminu, w którym uprawniony funkcjonariusz może wystąpić z wnioskiem, ani też, że może to uczynić jedynie przed nabyciem lokalu mieszkalnego lub domu.

Sąd podziela również zdanie Sądu Najwyższego zaprezentowanym w wyroku z 10 kwietnia 2014 r. II PK 178/13, że nabycie lokalu przez funkcjonariusza Służby Więziennej przed złożeniem wniosku o przyznanie pomocy finansowej, o której mowa w art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 173), nie wyklucza samo przez się przyznania tej pomocy. Pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego to pokrycie części kosztów uzyskania lokalu przez funkcjonariusza, który przed nabyciem lokalu spełniał warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, w wysokości limitowanej przez ustawę. Jest to forma rekompensaty za niewykonanie zobowiązania przydziału mieszkania funkcjonariuszowi, mającemu niezaspokojone potrzeby mieszkaniowe. Przybiera ona postać pomocy finansowej umożliwiającej nabycie lokalu lub refundacji kosztów już poniesionych. Ustawodawca uzależnił pomoc finansową od spełnienia trzech przesłanek. Wymaga mianowicie, aby funkcjonariusz, po pierwsze, spełniał warunki do przydzielenia mu lokalu na podstawie decyzji administracyjnej (art. 184 ust. 1 w zw. z art. 172 ustawy o Służbie Więziennej), po drugie, nie uzyskał przydziału lokalu, po trzecie, podjął czynności prawne zmierzające do uzyskania lokalu mieszkalnego. Uprawnienie do pomocy finansowej w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych ocenia się na datę złożenia wniosku o tę pomoc, badając, czy funkcjonariusz przed tym dniem zaciągnął zobowiązanie „na uzyskanie lokalu mieszkalnego” w celu „zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych”. Istotne jest więc, aby datę powstania stosunku zobowiązaniowego poprzedzał stan „niezaspokojenia potrzeb mieszkaniowych”.

Sąd podziela też pogląd, Sądu Najwyższego zaprezentowany w wyroku z dnia 15-09-2015, III PK 7/15, że dla oceny, czy funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje uprawnienie do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, o jakiej mowa w art. 171 pkt 2 ustawy, istotne znaczenie ma w pierwszej kolejności, czy takie prawo przysługuje mu **w dacie uzyskania statusu funkcjonariusza Służby Więziennej w służbie stałej**, tj. czy w tej dacie ma on zaspokojone potrzeby mieszkaniowe w miejscu pełnienia służby. Posiadanie zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w tej dacie skutkuje przyjęciem, że jego prawo do zamieszkiwania w miejscu pełnienia służby pozostaje zaspokojone, co prowadzi do konkluzji o braku uprawnień do żądania od pracodawcy realizacji prawa do lokalu, o jakim mowa w art. 171 ustawy, zarówno wobec treści art. 187 pkt 2 ustawy, jak i w przypadku późniejszego zbycia lokalu, wobec treści art. 187 pkt 4 ustawy. W sytuacji, gdy wstępując do służby stałej, funkcjonariusz nie posiada zaspokojonych potrzeb do lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej, przysługuje mu prawo do lokalu mieszkalnego, które realizuje się w pierwszej kolejności przez przydział odpowiedniego lokalu (art. 171 pkt 1 ustawy) bądź, w razie nieprzyznania takiego lokalu w drodze decyzji administracyjnej, przez przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego (art. 171 pkt 2 ustawy) (porównaj też orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 161/13 niepubl.).

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, iż powód w dacie wstępowania do stałej służby więziennej nie miał zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych oraz że 19 lipca 2017 r. zawarł umowę przedwstępną sprzedaży udziału wynoszącego 1/2 własności nieruchomości w miejscowości pobliskiej od miejscowości pełnienia służby, tj. położonej w R. przy ul. (...), a w dniu 22 września 2017 r. nabył na własność ten udział i 2 października 2017 r. zwrócił się o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego,.

Skoro datę złożenia wniosku powoda o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie udziału wynoszącego 1/2 w nieruchomości, tj. 2 października 2017 r., poprzedzał stan nie zaspokojenia jego potrzeb mieszkaniowych, to w ocenie sądu decydująca dla realizacji uprawnienia przewidzianego w art. 184 ust. 1 ustawy z 2.04.2010 r. o Służbie Więziennej nie jest data złożenia wniosku, ale powyższe bezpośrednie i pozostające w krótkim związku czasowym dążenia powoda do zmiany swojej sytuacji mieszkaniowej i zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych najpierw przez zawarcie umowy przedwstępnej sprzedaży a krótko po tym czyli po około dwóch miesiącach zakup udziału w domu jednorodzinnym.

Sąd nie jest związany też wykładnią przepisu art. 184 i 187 ustawy o służbie więziennej dokonaną przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej.

Zauważyć należy, iż strona pozwana nie kwestionowała roszczenia powoda co do wysokości i że zakupiona nieruchomość jest położona w R., tj. miejscowości pobliskiej w rozumieniu przepisów ustawy o służbie więziennej.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie art. 184 ust. 1 i 185 ustawy o Służbie Więziennej zasądził od Skarbu Państwa Zakładu Karnego w C. na rzecz powoda kwotę 51 812,50 zł.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. i § 9 ust. 1 pkt. 2 w zw. § 2 pkt. 6 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) zasądzając na rzecz powoda kwotę 6 551 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.